

er bij: «Bij nader inzien is het geen brief, 't is een reeks verzen».

«Zijn ze geschreven met de hand van den gevangene?» vroeg een ander gezworene.

«Neen», zei het Witte Konijn, «en dat is juist het gekste van 't geval». (De jury keek beteuterd).

«Dan moet hij iemands hand hebben nagebootst», zei de Koning. (Hier klaarden de gezichten der gezworenen weer wat op).

«Sire», zei Hartenboer, «ik heb het niet geschreven en men zal niet kunnen bewijzen, dat ik het geschreven heb: het is niet geteekend».

«Als jij het niet geteekend hebt», zei de Koning, «maakt dat de zaak nog maar erger. Dan moet je er wat slechts mee in den zin gehad hebben, anders had je, als eerlijk man, je naam er wel onder gezet».

Een algemeen applaus volgde op deze woorden.

Het was dan ook het eerste verstandige gezegde van den Koning op dien dag.

«Dat *bewijst* zijn schuld», zei de Koningin.

«Het bewijst volstrekt niets!» zei Alice. «Wel, u weet zelfs nog niet wat er in de verzen staat!»

«Lees ze voor», zei de Koning.

Het Witte Konijn zette zijn bril op. «Waar

wenscht Uwe Majesteit, dat ik beginnen zal?» vroeg hij.

«Begin bij het begin», sprak de Koning ernstig, «en ga dan voort tot je aan het eind komt. Houd dan op».

Toen las het Witte Konijn de volgende verzen:

Men zei mij, gij hadt haar bezocht
En hem mijn naam genoemd;
Zij prees me zeer, maar toch had zij
Mijn zwemkunst niet geroemd.

Hij schreef hun, dat ik er nog was,
(Wij weten, dit is waar;)
Als zij de zaak soms verder dreef,
Dan liept ge groot gevaar.

Zij kreeg er één, hij kreeg er twee
En wij wel drie of meer,
En allen keerden weer tot u,
Ontrukt aan mijn beheer.

Mocht ik of zij toevallig zijn
Gemoeid in deze zaak,
Gij laat hen vrij, naar hij vertrouwt,
Dat ons geen kwaad genaak'!

Ik had 't idée, dat gij steeds bracht,
(Vóór zij dien aanslag deed),
Een scheiding tusschen ons en hem,
Waardoor zij mij vermeed.